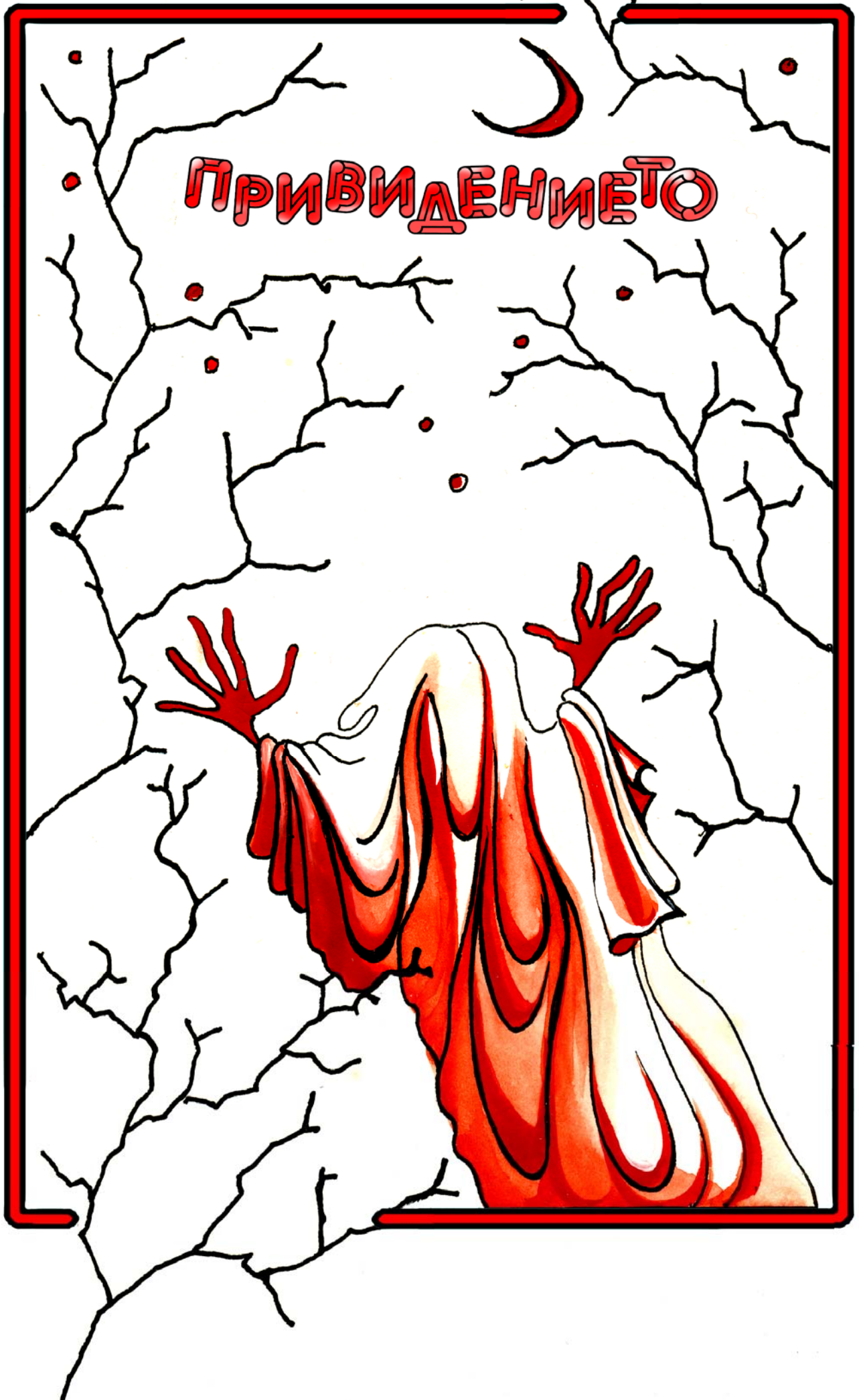

ПРИВИДЕНИЕТО

Домби седна да си почине. Той събу сандала си, издуха пясъка от него, обу се и въздъхна. Всичко правеше трудно, не можеше да се навежда добре, беше пълно дете.

– Чимииии!

И този път никой, мълчание.

– Обади се, Чими! – провикна се отново Домби. – Знам, че се потайваш. От половин час викам и съм сигурен, че чуваш, но мълчиш, защото си проклетник!... – Домби се изправи. – Но вече няма да те викам, да видим какво ще правиш!...

– Добре де, какво има? – изскочи отнякъде Чими. – Защо викаш?

Домби си отдъхна и се отпусна повторно на дънера – най-после.

– Едно име не можеш да запомниш! – извряка Чими. – Не съм Чими, а Чимиджимичамиджоми!

– Не мога – призна си Домби, – но си нямаш представа колко много ми трябваш.

– Така ли? ... Че кой си ти?

– Знаеш ме, знаеш ме... Някога те спасявахме.

– Не мога да помня всички, които са ме спасявали.

– Домби... Приятел на Димби.

– Него пък хич не го.

– Той е по-слабичък, а аз, кой знае защо, приличам на пълен.

Не помниш ли, когато те спасявахме с магарето Мокси и Лиско.

– Не.

– Беше паднал в един варел.

- Е?
- През дупката... Искал си да видиш какво има вътре.
- Е?
- И си паднал.
- И?
- И те извадихме. Напълнихме варела с вода и ти изскочи...
- Е?
- Спасихме те.
- Защо?
- Как защо?
- Какво искаш от мен?
- Една услуга.
- Каква услуга?
- Най-напред кажи ще ми послужиш ли?
- Най-напред кажи каква е услугата?
- Не. Ще ми кажеш най-напред дали си съгласен.
- Не съм.

– Тогава довиждане! – Домби направи две крачки и спря. – А беше такава интересна услуга. На пръв поглед – нищо и никаква услуга, но като помислиш – една доста интересна услуга... Довиждане. – Домби направи една крачка. – Просто щеше да си паднеш, като разбереш каква услуга ти искам. Все едно, че аз правя на теб услуга, а не ти на мен... Довиждане.

– Слушай – тръгна след него Чими, – ти още ли не си разбрал, че не съм по услугите? Аз съм проклет жабок.

– Да де, знам, но аз исках една проклета услуга, която може да бъде направена само от проклето животно.

- Да, ама аз съм още по-проклето животно.
- Такова ми трябва.
- Че тогава това не ще да е услуга, а проклетия.
- Точно така!

Домби тръгна. Чимиджимичамиджоми потегли след него. Вървяха. Домби – на пет метра пред жабока. Домби спря. Чимиджимичамиджоми също спря. Домби тръгна. Чимиджимичамиджоми заподскача след него.

- Домби.
- Какво?
- Нищо.
- Защо? Какво има?
- Нищо, нищо.
- Тогава защо скачаш след мен?... Довиждане.

- Чакай!
- Не.
- Спри!
- Не!
- Моля ти се, спри се най-сетне!
- Защо?
- Ще те питам нещо.

Домби спря. Чими се приближи и застана зад него. Домби не се обърна. Но никой не го попита нищо. Домби мълчеше. Чими също мълчеше. Времето течеше. Минаваха секунди, отминаваха минути, изтече час. Чак тогава Домби се нервирва и тръгна по пътя си.

– И аз съм проклет, но и ти си инат – предаде се най-после Чими. – Кажеш какво искаш.

- Можеш ли да пазиш тайни?
- Не.
- Тогава довиждане!
- Но ако е за голяма проклетия, мога.
- Трябва да обещаеш, че няма да казваш на никого. Нито на

Димби, нито на Мокси, нито дори на Лиско... Кажеш можеш ли, или не можеш?

- Не мога.
- Довиждане.
- Домби, спри!
- Какво има?
- Обещавам.
- Какво обещаваш?
- Нали искаше?... Да ти направя услуга.
- Кога?
- Сега.
- Ти си луд. Довиждане.

– Домби, моля ти се, нека да ти направя една услуга. Каквато я искаш, такава ще ти я направя. И тайната ще пазя, и всичко. Моля те, да ти услужа с една хубава услуга.

– Не, Чими, предпочитам да потърся някой друг.

– Да, ама на мен изведнъж ми се прииска да ти услужа. Никога не съм правил услуга.

– Добре де, какво ще ми дадеш за услугата, която ще ми направиш?

- Едно копче с две дупки.
- Нямаш ли някое с три?
- Не.

– Дай го.

Домби прибра копчето с двете дупки в джоба си, но после сякаш се разколеба, извади го, разгледа го добре, направи гримаса, прибра отново копчето и се наведе да пие вода от изворчето. Чимиджимичамиджоми чакаше. Домби се напи, изправи се и избърса устата си.

– Чими, на теб известно ли ти е, че Димби, Мокси и Лиско непрекъснато ми се присмиват?

– Там сте една пасмина!... За какво ти се присмиват?

– Бил съм страхлив.

– Там, от тази пасмина, всички сте страхливи.

– Но те твърдят, че от мен по-страхлив бил само Мокси. И наистина, Чими, не знам дали ще повярваш, но стане ли нещо по-опасно, винаги драсвам след магарето. Докато се усетим, още дори не сме и усетили, а вече съм на един километър от опасността. Не знам как става, но изхвърчавам като тапа.

– Ами изхвърчавай си.

– Да, но те ми се смеят и ми се подиграват.

– Какво искаш?

– Че как? Не се ли сети?

– Не го усуквай? Ще правя ли проклетия?

– Искам да им дам урок.

– Аха!

– Искам някой да ни изплаши, те да избягат, а аз да остана и да им се посмея.

– Ееее, много хитро бе, Домби!... А аз какво ще правя?

- Именно ти!
- Какво?
- Ще ги уплашиш.
- Аз да ги уплаша? Че как?
- Ще станеш привидение.
- Привидение?

Домби се огледа за диви ягоди, въпреки че не намираше, но беше чувал, че някои намират, макар и по други места.

– И ще ви уплаша, така ли?

– Да – каза Домби. – Всички ще се уплашат и ще избягат, но аз ще остана и ще се смея.

– И кога това?

– Довечера.

– Чудесна проклетия! – потърка ръце Чими. – Умирам за такива проклетии!... И къде това?

– Нали знаеш горския дом, който изгоря отвътре, а отвън остана цял?

– Знам, знам... Хижата! Голяма работа ще стане... И какво?

– Какво... Отиваш там и чакаш. Ние ще дойдем и ще ни се явиш като привидение. Знаеш ли как?

– Ще видиш как! – потриваше ръце Чими. – Знам как!

– Ще викаш, ще крещиш и ще се явяваш. Всички ще избягат, а аз ще остана и ще се смея.

– Голяма работа ще стане! – потриваше ръце Чими. – Ох, кога ще мръкне!... Голяма проклетия ще направя!... Всички ще се изплашат и ще избягат, а ти, Домби, единствен ще останеш и ще се смееш.

– Представяш ли си – радваше се Домби, – те умират от страх, а аз – от смях.

– Само да мръкне!

– Ще мръкне, бъди спокоен. Винаги се е мръквало.

Домби започна да обяснява на Чими, че досега винаги се е мръквало като по часовник. Както се съмва, така се и мръква – ей така: започва да се свечерява, притъмнява, после става съвсем тъмно и настава едно време, в което започват да се раздвижват привиденията. Тук се намеси и Чими, който отбеляза, че през нощта привиденията не само се раздвижват, но се и активизират.

Двамата се посмяха и се разделиха.

Понеже някой се приближаваше.

Приблѳжи се Димби, който още като погледна небето, реши, че няма да вали. Когато нямаше какво да прави, Димби оглеждаше небето и се питаше ще вали ли, или няма да вали, винаги си отговаряше, че няма да вали, но понякога валеше и въпреки туй – какво значение. Димби застана до изворчето и погледна часовника си. Помисли, че е два̀сет и осем часът, понеже не разбираше от часове, а всъщност си беше само едина̀сет, но имаше ли някакво значение? Може да е и петдесет и осем часът. Какво от това? Часът може да си б̀де колкото си ще. Важното е, че още няма никого от компанията, а сл̀нцето се е дигнало и още не са направили никакво приключение. Димби се наведе, напи се с вода и когато се изправи, забеляза до себе си Мокси.

– Хайде бе, Мокси, къде се бавиш? Съсипах се да те чакам.

– Колко е часът? – за̀пита Мокси.

– Вече е два̀сет и осем.

– А ние в колко имахме среща?

– Не знам.

– Тогава наистина съм за̀къснял.

– И то много, да ти кажа правата, а другите пък хич ги няма.

Какво правиш?

– Нищо – отвърна Мокси. – Ще се пукна от скука, а и Домби го няма.

– И аз се питам къде ли може да б̀де Домби точно сега, когато ми е толкова скучно, че не знам как ще свърши цялата тази работа.

– А Лиско?

– Него пък не съм го и з̀рнал.

– И аз – рече магарето. – Преди малко исках да го потърся, но си викам: чакай да потърся най-на̀пред или Димби, или Домби, но си викам, да мина първо край Домби, а после си викам чакай, защо не мина първо край Димби и си отговорих, че Димби сигурно няма да б̀де там, ами да взема да потърся първо Домби, пък после си казах, по това време нито Димби, нито Домби са там, а за Лиско и дума да не става. Добре, но се оказа, че Лиско не е и на другото място, и тогава си направих сметката да почна от второто място и да тр̀гна нагоре, но не знам как съм се озовал тук и както виждаш, и ти си бил тук, и просто не зная как съм успял да за̀къснея, щом сме нямали точно определена среща.

– Но е скучно.

– Това, което казвам ли?

– Не, изобщо.

– Идвам и виждам, пиеш вода. Викам си: когато някой пие вода, не му казвай нито добър ден, нито здравей, а мълчи и чакай да се напие. И наистина, като почаках, ти се напи и не се мина много време, вдигна се и си избърса устата. И докато се сетя аз да ти кажа туй-онуй, ти ми каза: хайде бе, Мокси, къде се бавиш, съсипах се да те чакам.

– Така ли беше?

– Да.

– Днес се очертава много скучен ден. Какво предлагаш?

– Ще отидем на другата полянка да ги търсим, но преди това да прием вода. Ще видиш, че като почна да пия вода, някой ще ме стресне.

Мокси се наведе и започна да утолява жаждата си. Беше много жаден, но въпреки това никой не го стресна.

– А! – рече Мокси, като вдигна глава. – Бях много жаден, а никой не ме стресна.

– А как ми се ще да дойде Лиско – забеляза Димби, – че да си измислим едно приключение, че напоследък живеем по-скучно и от камъни.

– Да бе, Димби, напоследък не можем да измислим нищо. Колко е часът!

– Двайсет и седем!

– Брей, времето тече!

– А какви приключения сме имали, помниш ли?

– Страхотни!

– Някои доста страшни.

– Ужас!

– А напоследък, Мокси, гледам, не се забелязват много приключения.

– Днес е хубаво време за къпане – забеляза Мокси. – Като дойдат, ще се накъпем, ще се наспим и пак ще се къпем, и пак ще спим, до вечерта, когато ще си легнем да спим официално.

– А кога ще пасеш? – запита Лиско.

Димби и Мокси си отдъхнаха.

– Хайде! – предложи Мокси.

– Накъде? – запита лисичето.

– Към реката – предложи Димби.

– А Домби? – запита Лиско.

– Ще ни намери там – отвърна Мокси. – Домби е идвал винаги. Забелязал съм и друг път – чакаме го и идва. Никога не е ставало тъй, че да не дойде.

– Да – съгласи се Димби. – Един ден дори каза, че няма да дойде, а дойде. Забелязал съм, че Домби винаги идва. Понякога идва по два пъти. Не знам как го прави, но се е случвало.

– Глупости! – рече Мокси.

– Честна дума – рече Димби.

– Не съм забелязал такова нещо – рече Мокси. – Забелязал съм да идва по веднъж, но два пъти не съм забелязвал. Не може едно и също животно или предмет да дойде два пъти. Нали, Лиско?... Не знам как може да стане. Защото животното си е едно цяло нещо и ако дойде, ще дойде наведнъж, а не на два пъти. Нали, Лиско?

– Да – рече Лиско.

– А пък аз съм го виждал да идва два пъти – настоя Димби. – Хем беше заявил, че няма да идва, понеже имал да ходи някъде. И дойде два пъти, защото там, където имал да ходи, било при нас.

– Спомням си този случай – потвърди Мокси. – Но защо два пъти?

– Как защо? – учуди се Димби. – Единия път дойде сутринта, а другия – следобед.

– Да, но това не значи два пъти.

– Значи! Защото беше казал, че няма да идва изобщо.

– Ще се пукна от скука – забеляза Лиско. – Няма ли най-последно да се случи нещо? Умирам ей така, както си седим, и да стане нещо важно. Знаем ли какво? Изведнъж да стане нощ или пък земетресение, или пък да изскочи някой лъв и да ни пита как се казваме... Това не е ли песента на Домби?

– Да – рече Димби. – Домби пристига.

– Добър ден – каза Домби.

– Много се бавиш – каза Мокси.

– Нещо интересно? – запита Лиско.

– Какво интересно? – отвърна Домби. – Нищо. Къде отиваме?

– На реката.

Тръгнаха. По пътя Домби запита дали не са чули нещо интересно. Лиско, Димби и Мокси казаха, че не са чули. Тогава Домби забеляза, че е чул нещо, което не е никак интересно.

– Тогава не го казвай – рече Лиско.

– Все пак...

– Млъкни! – помоли Лиско. – Щом не е интересно, не го казвай, защото дотук ми дойде от безинтересни неща.

– Все пак...

– По-добре да мълчим и да си вървим по пътя.

– Добре – намръщи се Домби. – Понеже...

– Стига! – намеси се и Мокси. – Да вървим и да мълчим.

– Разправяха нещо за горския дом.

Вървяха по пътеката. Слънцето се беше издигнало много високо, паяжините блестяха и четиримата се навеждаха, за да не ги късат.

– За горската хижа разправяха – рече Домби.

Той чувстваше как никой не иска да го слуша в горещината. Всеки си мислеше, че ей сега ще стигнат до реката, право при Резедавия вир.

– Тази, дето е изгоряла отвътре...

Резедавият вир напоследък се е напълнил с риба и просто няма място за тях.

– ...а отвън си е цял. Хижата.

– Пъстървите станаха много нахални – рече Лиско.

– Трябва да им кажем да ни оставят малко място за къпане – рече Мокси.

– Та в тази горска хижа или дом, който е изгорял отвътре, а отвън си е цял, само дето няма прозорци... Разправят, че вътре, в стаите...

– Лешниците ще узреят скоро – забеляза Димби.

– Нищо подобно! – рече Лиско.

– В хижата се явило привидение.

– Ще видиш, че ще узреят – настоя Димби.

– Ако откъснеш, ще се увериш – рече Лиско.

– Още е рано – намеси се Мокси.

– Вътре. Просто се появило. Най-обикновено привидение.

– Вчера откъснах един и проверих – рече Мокси.

– Вътре няма нищо – рече Лиско.

– Не, имало някакво привидение.

По гланцираната повърхност на Резедавия вир се пързалиха няколко пеперуди и едно водно конче. Хубавото на този вир е това, че по обед, когато стане най-горещо, половината му е в сянката на дърветата и можеш да си плуваш на хладно. Мокси влезе първи, след това Лиско, после Домби и накрая Димби, който се събличаше винаги последен, понеже трябваше да сваля и часовника.

– Наистина много пъстърви – забеляза лисичето, като си плуваше. – Някой ден ще трябва да им кажем половината от тях да си потърсят друг вир.

– Явявало се някакво привидение – забеляза Домби, както си плуваше.

– Вече сме им казали – рече Мокси, както си плуваше. – Обещаха, че ще преместят малките.

– Добре е да преместят големите, понеже заемат повече място – рече Лиско, както си плуваше. – Ти, Домби, за какво говориш?

– За привидение.

– Да, но и малките ще пораснат – рече Мокси, както си плуваше. – Забелязал съм, че малките растат и стават големи.

– Някакво привидение се явило в хижата – рече Домби, като бе престанал да плува.

– В коя хижа? – запита Лиско, като продължаваше да си плува.

– В горската.

– В изгорялата ли?

– Да – рече Домби и заплува отново. – Разправят разни глупости. Лиско, нали и според теб привидения не съществуват?

– Абсолютно не.

– Да, ама там се явило. Някакво се явило през нощта.

– Явяват се грънци!

– Не знам, така казват.

– Кой казва?

– Така се говори. Всяка нощ в изгорялата горска хижа се явявало някакво привидение.

– Според мен – намеси се Мокси – най-добре е да прекратим този разговор.

– Домби.

– Какво, Лиско?

– Това, което казваш, е интересно.

– Лиско бе – намеси се Димби, – ти сам казваш, че привидения няма.

– Именно – рече Лиско. – Да докажем, че няма, и да прекратим слуховете.

Тук Мокси кипна и се нахвърли най-напред срещу Домби, като го запита няма ли друга работа, ами споменава за разни привидения точно пред Лиско. След това се нахвърли срещу Димби, който позволява в негово присъствие да се води подобен разговор за привидения. А накрая и срещу самия Лиско. Тук той изля цялата си ярост, а на всичко отгоре и го изобличи, защото не друг, а Лиско е разправял, че привидения няма. И не може да има. Това е научен факт. Съвсем накрая Мокси погледна Лиско в очите и изкрещя:

– Кажи де, има ли, или няма?

– Няма! – отвърна лисичето. – И довечера ще докажем това. С нетърпение чакам да се стъмни. Не ви ли прави впечатление нещо?

– Какво? – запитаха тримата приятели наведнъж.

– Това е първото ни нощно приключение!... Домби, кажи какво си чул.

– Като вървах по пътеката, всички животни се разговаряха, че напоследък в горския дом се появявало някакво привидение. Ама най-обикновено нощно привидение, от тия, дето ги имало в изобилие. Просто се появявало и се привиждало.

– Само това ли?

– Кискало се. Така разправят. Е, някой каза, че се качвало по гърбовете да ги язди, но другите не вярват.

– И какво разправят още?

– Обичало да души. Стисне за гърлото и души.

Тук Мокси извика, че след малко си отива, и то за дълго, защото Лиско винаги е твърдял, че привиденията не съществуват, а се оказва, че ги има в изобилие, катерят се по гърбовете, стискат за гърлото, кискат се... и...

– Мокси! – прекъсна го Лиско. – Привиденията са плод на човешката фантазия. Те са измислица. И който вярва в привидения, е глупак!

– А ти, като не си глупак – рече Домби, – можеш ли да отидеш довечера до хижата?

– Защо не?

– И да се приближиш?

– Да.

– А да влезеш вътре? – учуди се Димби.

– Ще вляза и ще престоя колкото си искам!

– Този е луд! – извика Мокси.

– Ще вляза, ще престоя и ще си изляза!

– Но ние няма да дойдем – каза Мокси, – така че никой няма да види дали си влязъл, и затова по-добре да не ходиш, щом никой няма да види, защото и да отидеш, ние няма да ти повярваме, тъй като никой няма да те види. Ти можеш да си разправяш, че си отишъл, но ние... такова... Нали, Димби?

– Какво, Мокси? – попита Димби.

– Това... дето му казах.

– Какво му каза?

– Че... няма.

– Е, да...

– И все пак ще отида! – настоя Лиско. – За мен е важно да вляза и да престоя в тъмнината. Ако съществуват, привиденията трябва да дойдат и да ми го докажат. Така ли е, Димби?

– Е, да... Но ние можем да дойдем най-много до полянката пред хижата. За да видим как ще влезеш.

– Повече и да ме убиеш, не мога! – каза Мокси. – Най-много до полянката, за да се уверя, че си влязъл. Защото ме е страх, разберете. Казал съм ви хиляди пъти, че не искам да ме е страх, пък ме е страх.

– Защо не си внушаваш?

– Какво?

– Трябва да си внушаваш някаква мисъл – започна да пояснява Лиско. – Някаква мисъл, която да е обратна на страха. Например, ако някой започне да си повтаря непрекъснато изречението не ме е страх, ще свикне с мисълта, че не го е страх, и вече наистина няма да го е страх.

– Добре де, колко пъти?

– Извънредно много пъти... Като почнем отсега, та до вечерта. Щом стане довечера, вече няма да ви е страх. Дори ще влезете с мен в хижата.

В следващия миг четиримата започнаха да си повтарят: „Не ме е страх, не ме е страх, не ме е страх, не ме е страх, не ме е страх, не ме е страх.“ Къпеха се. „Не ме е страх.“ Излежаваха се на слънцето. „Не ме е страх.“ Пак се къпеха. „Не ме е страх.“ Тръгнаха по пътеката. „Не ме е страх, не ме е страх.“ Обядваха. „Не ме е страх.“ Легнаха на полянката. „Не ме е страх.“ Заспаха. Нищо. Нито звук. Събудиха се. „Не ме е страх.“ Върнаха се на реката. „Не ме е страх, не ме е страх.“ Окъпаха се. „Не ме е страх.“ Целия следобед. „Не ме е страх.“ Докато залезе слънцето. „Не ме е страх, не ме е страх.“

– Че то много бе, Лиско? Непрекъснато едно и също!

– Да, но страхът ще избяга. А който не чувства страх, е щастлив. Може би най-щастливите хора, животни или предмети са безстрашните.

– Много мразя това, че ме е страх – призна си Мокси. – Ако започне да не ме е страх, ще стана най-щастливият предмет на света!

И тръгнаха. „Не ме е страх.“ Но спряха. „Не ме е страх, не ме е страх.“ Защото „Не ме е страх“, как може да не спреш, не ме е страх, не ме е страх... Колко хубаво танцуват катеричките! „Не ме е страх.“ По дърветата. „Не ме е страх.“ И по тревата. „Не ме е страх.“ И пак по дърветата. „Не ме е страх.“ Грациозно, с чудесни ритмични движения танцуваха те, въртяха се по клоните, изсипваха се като водопад върху тревата и се издигаха като дим към листата, промушваха се зад стволите, излизаха пред стеблата; катерички и опашки, опашки и катерички; не можеш да разбереш къде почва едното, нито другото, кое точно е първото и кое второто, и всичко, оцветено от отблясъците на слънцето, изрязано върху залеза, пред облаците, а може би танцьорите влизат в слънцето и излизат от слънцето, добре, но слънцето залезе и катеричките станаха червени, още по-червени и се въртят, и се въртят като огън, и чак когато угасна светлината, ансамбълът се прибра да спи до утрото на другия ден.

Лиско, Димби и Домби въздъхнаха. Мокси продължаваше да гледа с отворена уста.

– Затвори си устата! – напомни му Лиско.

Чу се шум на затварящ се шкаф.

– Какви красиви неща имало! – въздъхна Мокси. – Какво изкуство!... А ние в това време отиваме при някакви си привидения!...

Отново тръгнаха. „Не ме е страх, не ме е страх.“ Смрачаваше се. „Не ме е страх, не ме е страх.“

Някой се изкиска зловещо зад тях. Всички припнаха по установения ред: най-напред Мокси, след него Домби, после Димби и накрая Лиско, който можеше на бърза ръка да изпревари всички, но се срамуваше.

– Лелей, голям смях ще падне тази нощ! – изкиска се повторно Чими и изскочи от храста.

Когато спряха при варела, Лиско каза, че не са се уплашили, това било само стряскане. Четиримата се съгласиха единодушно. Само Мокси пожела да узнае каква е била птицата. Димби се зае да му обясни, че птиците са най-различни и са много, а някои от тях

привечер се кискат. Ето така: Димби започна да се киска. След него Лиско. Образува се голямо кискане. Мокси използва суматохата, за да ритне варела. Когато видеше този варел, магарето го риташе, защото му напомняше за проклетника Чими.

– Какво ли не сме правили! – забеляза с гордост Лиско. – Един ден измъкнахме от дъното на този варел жабока Чимиджимичамиджоми.

– Когото мразя тайно и явно – рече Мокси и нанесе втори ритник на варела.

Отдъхнаха си. „Не ме е страх, не ме е страх.“ Огледаха се. „Не ме е страх, не ме е страх.“

– Видяхте ли, не ме е страх, не ме е страх, колко помага самовнушението, не ме е страх, не ме е страх – каза Лиско.

– Наистина, не ме е страх, не ме е страх – отвърна учтиво Димби.

– Чувството ми за страх изчезна съвсем – призна си Домби.

– Това, Домби, за теб ме учудва много, не ме е страх, не ме е страх – забеляза Мокси.

– Светът, не ме е страх, не ме е страх, се мени, не ме е страх, не ме е страх – отвърна Домби.

– Учудваш ме, не ме е страх, не ме е страх – рече Мокси и тръгна след компанията.

Пресичаха гората на път към Най-голямата поляна. Все повече се здрачаваше. Най-голямата поляна, където четиримата идваха рядко, се оказа по-голяма, отколкото им се струваше. В нейния край изведнъж се появи пустата хижа, някогашен горски дом, който една нощ внезапно изгорял. Сега в дъното на поляната стърчеше каменната му фасада, а прозорците му зееха зловещо и черно.

Мълчаха. И друг път бяха виждали хижата, но тогава минаваха и заминаваха, просто нямаха възможност да ѝ отделят време от приключения и къпане в реката, освен това тя им се струваше неинтересна, а един ден Димби беше казал, че ако влязат вътре, ще се изцапат със сажди.

Продължаваха да стоят и да я наблюдават. Мокси помръдна лявото си ухо.

– Какво? – запита го Лиско.

– Нищо – отвърна Мокси.

Всеки гледаше и си повтаряше наум: „Не ме е страх, не ме е страх.“ Върху каменните стени, там, където някога е бил покривът, сега растеше трева. Но над всичко се извисяваше една трънка. Как се

бе покачила там проклетничката? Как бе пуснала корените си? Къде?

– Най-обикновена изгоряла хижа с трънка – продума лисичето.
– Вместо покрив – трънка. Хайде. Ще се стъмни съвсем и няма да видим разположението на стаите. Просто няма да знаем откъде да влезем.

– Ще влезеш ти – обади се Мокси. – А аз ще стоя тук. Ясно ли ти е?

– Защо? – уж се учуди Лиско.

– Защото ме е страх, затова! Ние ще стоим тук и ще гледаме как влизаш, и ще ти повярваме. Когато искаш, ще извикаш, за да ни кажеш има ли, или няма привидения. Нали така, Домби?

Домби не отвърна.

Тримата го погледнаха.

– Домби, нали така? – повтори Мокси.

Домби, който в подобни случаи винаги потвърждаваше, и то по няколко пъти, сега продължаваше да мълчи.

– Домби, не чу ли какво ти казах?

– Чух.

– Тогава защо мълчиш като стол?... Приятели, предлагам да почакаме тук. Ако има привидения, ще се появят там и ще ги видим. Ако тръгнат към нас, докато прекосят поляната, аз ще си бъда вече у дома. Нали така, Домби?

Мълчание.

– Привиденията са измислени от глупаците – побърза да каже Лиско. – Затова ви доведох тук. Да ви уверя. Ще преспим в хижата и ще се убедим.

– Не!

– Мокси, нали искахме приключение?

– Това ли е приключение бе, Лиско? Това ли! Това си е чист ужас! На мен още отсега ми треперят краката. Вижте как се стъмва!

– Казахме, че това приключение ще бъде нощно. Такова си нямаме.

– Сега загазих много – рече Мокси, който вече съвсем не чуваше никого. – Сега в настъпилата тъмнина да ме убиеш не мога да се върна през гората. Домби, тръгваш ли с мен?

– А... Защо?... Нека видим има ли, или няма.

– Домби, харесваш ми, дявол да го вземе! – Лиско потупа приятеля си по гърба. – Какво става с теб? Просто ме удивяваш!

– Защото нещо ми подсказва, че няма – отвърна Домби.

– Браво, Домби! – извика Лиско. – Приятели, кой ще дойде с мен?

– Аз? – отвърна Домби.

А!... Такова нещо се случваше за първи път. Лиско примижа и изгледа доброволца отстрани, докато Мокси и Димби отидоха при него, искаха да го видят отблизо, дори го пипнаха.

– Той е – доложи Мокси. – Само че е полудял... Тогава?... Честя каква стана?... Димби, поне ти ще останеш при мен, нали?

– Не мога, Мокси. Това е невъзможно, щом тръгва Домби.

– А кой при мен? – учуди се Мокси. – Аз не мога сам.

– Ще се научиш – усмихна се Лиско. – Поне ще бъдеш далеч от хижата. Хайде, тръгваме!

Мокси застана пред тях, дори легна на пътя им, молеше поне един да остане с него, но тримата го заобиколиха и продължиха към хижата.

Без да губи надежда, магарето пристъпваше зад тях и продължаваше да моли, докато накрая каза нещо от този род: „Вие сте луди! Знаете ли къде отивате? При привиденията отивате! Те съществуват и Лиско ни лъже, че не съществуват. Попитайте когото и да е, дори някое дете, и ще ви каже, че светът е пълен с привидения, а подобни запустели хижи просто гъмжат от привидения до тавана, до трънките, все от привидения, които ти се качват по гърба, стискат те за гушата, кикотят се и се кискат... Лиско, Лисенце, приятелю мой, спри и чуй какво ще ти кажа... Проклетнико, ти си най-проклетият проклетник, който ни докарва най-проклетите беди!...“

Трева, коприва и бърз покриваха някогашния двор на сградата. По стените пълзяха всички видове увивни растения, сякаш желяха да скрият хижата от света и да я предоставят на тайнствените ѝ обитатели. Лиско трепна и спря. Почувства до себе си треперещия Домби.

– Какво има? – запита Домби и Лиско усети дъха му в ухото си.

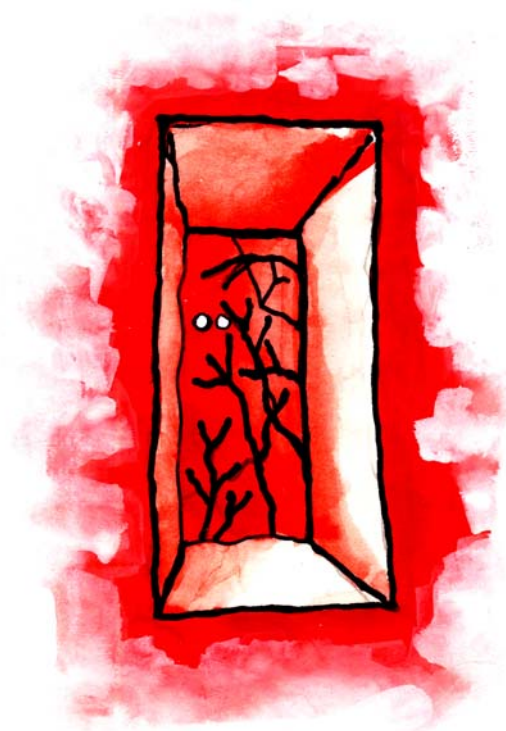
– В този прозорец свети ли нещо, или така ми се струва?

– Свети – рече този, който бе предизвикал нощното приключение, вече разколебан, готов да побегне и да си признае. – Лиско, какво свети? Кажи, какво свети?

– Разбрах, Домби... По-спокойно. Задната стена липсва и...

Приблжиха се другите двама.

– Тук има някой – прошепна Димби. – Какво свети там?

– Вечерницата – прошепна Лиско. – Влязла е в прозореца...
Внимание, първи ние с Домби, а после вие.

Двамата изкачиха пет стъпала и се озоваха на циментовата площадка. Зад нея зееше главният вход. Лиско надзърна през него.

– Домби – прошепна лисичето, – ако съществуват привидения, това е най-доброто място за тяхното появяване. Има дупки, ниши, изгорели врати и много стълби, а под стълбите – достатъчно празни пространства. Привиденията могат да си правят конгресите тук.

– Не говори така, че ме плашиш – помоли се Домби.

– Какво каза пак? – запита Мокси.

– Вие защо не чакате вън? – зачуди се Лиско.

– По-добре да сме в група – рече Мокси. – Вече е дошло времето да се движим в пакет. На такова място трябва да се движим само групово. И да се държим един за друг.

– Мокси, не се излагай! Мислиш ли, че тези, от които се плашиш, съществуват?

– По този въпрос по-добре да мълчим.

– Защо шептиш?

– От учтивост... Не разбирате ли, че целият треперя?

– Че ти трепериш във всички приключения! – засмя се Домби.

– Домби, ти ли казваш това?

– Аз.

– А чуваш ли се какво говориш? Ако ме нямаше мен, първото място по страх щеше да бъде твое.

– Пак шептиш, Мокси, пак шептиш! – Домби извика: – Защо шептиш, а? Страхуваш ли се? – Гласът му закънтя. – Привидения, къде сте? Защо се бавите? Не виждате ли, че ви чакаме?

– Домби, тихо! – помоли се Мокси. – Разбрахме, че не те е страх.

– Но защо тихо?

– Защото в хижите се пази тишина.

– Ойларипииии! – провикна се Домби.

– Домби, какво ти става?

– Весело ми е! – Домби издигна глава към тавана:

– Привидениееее, ще дойдеш лиии?!

– Ще дойда, ще дойда! – отвърна някакъв глас.

Абсолютната тишина, която бе настъпила, се наруши едва на втората минута от Мокси. Той искаше да знае само едно – някой наистина ли отговори на така поставения от Домби въпрос.

– Питам ви – проговори отново той. – Чухте ли, или не чухте?

– Лично аз чух – призна си Димби.

– Искам да чуя какво ще каже Лиско.

– Май че имаше такова нещо – потвърди и Лиско.

– Какво нещо? – настоя Мокси.

– Някой се обади. Отговори на въпроса.

– А така! – рече Мокси. – Някой отговори. А може ли да отговори някой, ако не съществува?... Може ли да стане нещо от нищо?

– Защо пък от нищо?

– Защото постоянно твърдите, че онези неща не съществуват, че били нищо. Кажете де, каза ли такова нещо?

– Казах.

– Тогава кой извика? Кой отговори? Едно нищо може ли да отвърне?... Предлагам да бягаме!

– Не знам – въздъхна Лиско, – все ми се струва, че сме се излъгали.

– В кое?

– Сторило ни се е. Измама на ухото. Когато някой се напъва и иска да чуе нещо, го чува...

– Не е вярно! Не го чува... Така ли е, Домби?

– Не знам.

– А!... Слушай, с тебе става нещо. Лиско, с нашия Домби става нещо.

– Виж, тук си прав – съгласи се Лиско. – Но те уверявам, че внушението е страшно нещо. И друг път сме го изпитвали.

– Това, което чухме, е привидение и предлагам да се измитаме, докато е време! Разбра ли?

– Добре – предаде се лисичето. – Но преди това да проверим. Домби, повикай го още веднъж!

– Привидениееее – извика отново Домби, – ще дойдеш лии?

Тишина. Нищо.

– Видя ли бе, Мокси? Слушай мен и няма да сбъркаш никога. Привиденията са абсолютни измислици, защото, ако съществуват, трябва да бъдат направени от нещо. Добре, но ако са направени от нещо, няма да са привидения, защото привиденията са нещо, което е направено от нищо, те са празно пространство, през тях може да се минава, на пипане са меки и създават чувството, че пипаш въздух. А всичко, което е направено от въздух, е плод на нашето въображение. От въздух не е направено нищо.

– А водата?

Лиско преглътна, но никой не го видя в тъмното.

– Водата, Мокси, не е плод на въображението, а на химическа реакция.

– Тогава и привиденията са плод на химически реакции!

– Мокси, разбери, понякога си въобразяваме каквото си щем. Невъзможно е да чуеш гласа на едно привидение. Според глупаците привидението е съставено от нищо, а как може едно нищо, един въздух, да проговори? Кажете де, може ли въздухът да проговори?

– Тук всички чухме, че проговори.

– Проговори нашето въображение. И ако някой проговори наистина, това може да бъде само някой, нещо живо, нещо, което съществува, а не привидение! – Лиско извика силно: – Привидение, ще дойдеш ли? – Тишина. – Ти си най-глупавото привидение на света! – Мълчание. – Ти си типично тъпо привидение! – Тишина. Нищо. – И така, деца, чухте ли нещо?

– Чухме едно нищо! – засмя се Домби и всички се учудиха, а най-много Лиско. – Или казано с други думи: чухме тишината.

– Ох!... Добре де, убедихте ме – предаде се Мокси. – И сега? Ще продължаваме ли да стоим на това проклето място?

– Да – отвърна лисичето. – Искам да ви убедя докрай, че привидения не съществуват.

– А бе те и да съществуват, какво ще ти търсят по развалините... Хайде да се махаме.

– Напротив – рече Лиско. – Ако разбираш що-годе от привидения, щеше да знаеш, че живеят по развалините.

– И какво?... До сутринта ли ще чакаме?

- Не, защото привиденията се появяват в полунощ.
- И ще им чакаме кефа да се появят? И какво ще спечелим?
- Мокси, още ли не разбра?... Още утре ще разпръснем глупавите слухове. Всеки ще разбере, че привидения няма.
- Хем си правим приключение! – рече Домби.
- И ще чакаме, така ли?
- Защо не?
- Хубаво приключение, пълно с тъмнина и със скука!...
- Тогава да си попеем! – предложи Домби.
- И да поиграем!

Запяха и заиграха: „Ринги-ринги-рае, наш петел играе, чужд петел го гони, да яде балони, пълни с биберони, пълни със бонбони, пълни с макарони, пълни със лимони“... Ех, че хубаво си пееха и играеха! „Ринги-ринги-рае, наш петел играе, чужд петел го гони, да яде балони“...

- Стоп!
- Кой извика стоп?
- Аз! – отвърна Димби.
- Защо?
- Тук става нещо!
- Какво именно?
- Как какво? Не забелязахте ли?
- Какво да забележим?
- Лиско, и ти ли?
- Не, Димби. Какво е станало?
- А! – изненада се Димби. – Едно, две, три, четири... Четирима сме!
- Толкова сме винаги.
- Да, но по едно време не забелязахте ли, че не бяхме четирима, а петима?

Тишина. В тишината – гласът на Лиско:

- Какво искаш да кажеш?
- Искам да кажа – прошепна многозначително Димби, – че преди малко някой беше между нас. Някакво непознато същество. Наметнато.
- С какво?
- С нещо бяло. Беше се хванало на хорото.
- А пееше ли?
- Ръката му беше малка.
- А пееше ли?
- И студена.

- Отде знаеш?
- Хвана се за мен.
- И пееше ли?
- Играеше.
- Но не пееше?
- Там е работата, че пееше.
- Кресливо, нали?
- Да.
- И на мен ми се стори такова нещо – призна Лиско.
- А на мен не ми се стори, а го видях и го чух, дори пипнах ръката му. То се държеше за мен и играеше.

Мокси заяви, че не знае нищо по-страшно от това, четирима души да играят хоро в тъмното и по едно време да станат петима, а после отново да се превърнат в четирима. Според него няма нищо по-зловещо от това, четирима души да си пеят. И по едно време да запеят петима, и докато се усетиш – отново станали четирима. Освен това ръката на това непознато нещо да е мъничка и студена. Студената ръка е белег на опасен характер. Мокси и този път прикани да се метлосат веднага, защото Лиско отново е успял да ги набути в опасно приключение с много уплаха и абсолютно никакъв смях.

После Димби увери приятелите си, че е видял с очите си как непознатото същество се вмъкнало в хорото и после как леко се оттеглило не знам къде.

– Едната му ръка се държеше за моята – завърши Димби, – а другата му ръка държеше ръката на Домби.

– Домби, вярно ли е? – изгледа го Лиско, но в тъмното не можеше да прочете нищо по лицето му.

– Беше много интересно! – извика весело Домби. – Да поиграем още! Може да дойде втори път!...

Хванаха се за ръце и запяха, но никой не направи нито крачка. Стояха, пееха и се брояха. Песента им беше вяла, едва се разбираше, че пеят.

- Приятели, играйте! Мокси, защо не пееш?
- Не мога, Лиско. Броя.
- До колко си стигнал?
- До две. Нататък ме е страх да броя.
- Но както виждаш, четирима сме.
- Море, не се знае.

Хорото се завъртя отново, а и песента се оправи, но изтече доста време, а петият не се появи да докаже, че съществува. „Какво

нещо – мислеше си Лиско, – чрез самовнушението можеш да видиш и чуеш каквото си щеш. Но смелостта на Домби не ми излиза от ума. Домби стана по-смел и от мен. На какво може да се дължи?.. „ Лисичето наблюдаваше приятелите си, докарани сред тъмнината и развалините лично от него да играят на ринги-ринги-рае и да чакат полунощния час, за да сложат край на един слух. Но ще успеят ли? Наистина ли не съществуват ония неща? Често си е задавал този въпрос и си е отговарял твърдо, че не съществуват, и все пак... Не привидението, а Домби е загадката на това приключение. Защо? Кое го кара да бъде смел?

– Да спрем! – предложи ненадейно Домби.

– Защо? – поиска да знае Димби.

– Хрумна ми нещо, но ми отхрумна, защото ще се изложя.

– Кажы, кажы.

– Изглежда, че е глупаво.

– Кажы го! – настоя Лиско.

– Викам си – започна Домби, – щом говорим толкова за внушението, защо не опитаме нещо, което не сме опитвали... Да се наредим тук и да почнем да си въобразяваме, че до стената се появява онова.

– Кое? – запитя Мокси.

– Това, за което сме дошли... А, Лиско?

– Че да опитаме.

– Защо не!

– Но да си въобразим силно!

– Какво да си въобразяваме? – запитя Мокси.

– Че пред стената минава привидение – отвърна Домби.

– Не искам!

– Добре де, ще си въобразяваме само ние.

– А аз какво да правя?

– Ще почиваш.

– Еднооо! – започна Лиско.

– Двеее! – обади се Домби.

– Три! – заключи Димби.

Когато някой се освободи от страха си, става по-симпатичен, мислеше си Лиско. Както Домби сега. Той е вече по-симпатичен и от мен. Изглежда, че страхът е голяма спирачка... но какво бърба! Съсредоточи се бе, глупаво лисиче! Къде ти е мисълта? Защо не се центрираш? Нали искаш там, пред стената, да премине едно привидение? То няма да премине, разбира се, защото привидения има, колкото има килигариконди. Стой! Какво значи

килигариконди? Това е нова дума. Сега ми хрумна. Чудесна е, остава само да ѝ измисля значение. Но понеже не мога да ѝ измисля, ще я оставя така, без значение. Килигариконди. Единствено число – килигариконд. Може би някой ден ще ми потрябва, ще намеря и значението ѝ... А бе, Лиско, защо не се съсредоточаваш?

– Мокси, какво правиш?

– Почесвам се.

– Недей.

– Сърби ме.

– Знаеш ли какво е килигариконди?

– Не – призна си Мокси. – Нищо не знам. В културно отношение съм много зле... и какво значи?

– Това е нова дума. Трябва да ѝ се намери значение.

– Тихо! – упрекна ги Домби.

Лиско отвори уста да се извини и си остана така. Краката на Мокси зачаткаха по цимента. Тъмнината пречеше на Лиско да разбере какво правят другите. Но същата тази тъмнина не пречеше да се види как едно дребно, покрито с воал същество минава пред стената. То вървеше бавно и не обръщаше внимание на никого. Мина пред стената и изчезна.

„Това е вече друго – мислеше си лисичето. – То се яви с воал, по всички правила, и доказа, че съществува.“ Лисичето уж не усещаше как потреперват крачетата му. И какво беше забравило да прави? Да. Беше забравило да затвори устата си. Опита се, но не можа. Челюстта му се беше сковала от страх. Ами сега?... Краката на Мокси продължаваха да чаткат върху цимента. Димби не се виждаше в тъмнината.

– Какво ви казах! – извика весело Домби. – Съсредоточихме се и видяхме каквото искахме. Хубаво привидение си измислихме, нали, Лиско? По едно време помислих, че е истинско! Чудесно беше! Красиво!... Хей, защо мълчите?... Мокси, какво ти стана?... Димби? А!... Защо треперещ?... Лиско!... Ей, лисиче, приятелю!... А!... Лиско, и ти ли?...

– И аз, Домби.

– Всички сте ненормални! – извика Домби.

– Признавам – призна си Лиско. – Вече можеш да ми кажеш всичко и да ме наречеш всякак.

– Тгто ббеше същото!

– Кое, Димби?

– Което играеше на хорото.

В следващата секунда тримата се сблъскаха на входа, който в момента играеше роля на изход. В тъмнината бягаха така: първи – Мокси, после Димби и само едни гърди зад него Лиско. Между нас казано, лисичето можеше да си плюе на петите и да изхвърчи пред всички, но се срамуваше.

– Какво бе, какво им стана на тия пикльовци? – изкреця Чимиджимичамиджоми, като влезе с наметнат през рамото воал. – Защо избягаха?

– Браво, Чими! Отлично!

– Ама къде отидоха?

– Беше като истинско!... Сега ще ме уважават цял живот.

– Домби, само толкоз ли?

– Бъди спокоен, Чими.

– Не съм спокоен. Проклетиите още не са започнали... Къде отидоха?

– Ще се върнат.

– Но кога? Защото тепърва има да стават големите проклети.

– Винаги са се връщали.

– Тогава защо бягат, като се връщат?

– Такива сме, Чими. Уплашим се, избягаме, но после размисляме и се връщаме.

- Защото ще последват огромни проклетии.
- Браво, Чими! – Домби го удари по рамото.
- Не удрай така!... Защо избягаха?
- Защото, Чими, според мен това беше най-страшното приключение. С нереално същество. Дори Лиско изгуби ума си...

Чими размаха воала пред себе си. Беше му горещо, беше уморен от напрежението, но жадуваше за още, умираше за новите невероятни проклетии.

– Много се бавят – рече Чими. – Но ще ги чакам и до утре...

* * *

Тази сутрин Мокси мразеше света. Бяха му противни тревите, дърветата, птичките, песните им, росата, слънцето и топлината на слънцето. Мразеше ги, но тайно се радваше, че ги вижда още веднъж, че всичко си е на мястото, че ей сега ще се изправи на крака да се напае хубаво след безсънната нощ. Спомените за тази нощ нахлуваха в главата му, но магарето ги гонеше, не искаше да си спомня за станалото, а мисълта, че е първото магаре, успяло да види привидение, не само че не го изпълваше с гордост, но предизвикваше отвращението му. Да, Мокси се отвращаваше от

мисълта, че е приятел на Димби и Домби, но се презираше, че е приятел на оня, дето и името му не бива да се спомене, този, който иска на пипне всичко, да види с очите си, да чуе с ушите си и да помирише с носа си. Че то, както върви, този никаквец някой ден ще поиска да види какво има в собственото му сърце.

Сега е въпрос на изправяне. Въпросът е веднъж да започна да се надигам, а после ще видим... Ако не бях гладен, нямаше и да помисля за ставане, но какво да правя, коремът, това е първото мое нещо, което сутрин се сблъсква със слънцето. Моят корем, това е един заоблен хълм, една същност, една индивидуалност.

Димби се приближи и седна настрана. Държеше захапана ябълка. Като го видя, Мокси отпусна глава и забрави, че трябва да става.

– Мразя те! – прошепна Димби.

– А аз тебе!

– Презирам те!... И Домби!... А за оня да не говорим.

– А аз те ненавиждам и те мразя, и те презирам едновременно. И Домби! И оня! И не искам да ви видя! Нито днес, нито утре, нито до края на живота си.

– Да, но аз те мразя повече.

– Ти ще ми кажеш кой кого мрази повече!...

– Да, но аз те мразя по-хубаво.

– Виж какво, ако нямах известни съображения, веднага щях да те изгоня от поляната си!... Какво държиш в ръката си?

– Ако не те мразех, веднага щях да те питам какви ти са съображенията, но няма да те питам, защото те мразя и те ненавиждам... Ябълка.

– А пък аз ще ти кажа какви са съображенията ми, за да не помислиш, че са от друго естество: не те гоня, защото, ако дойде оня, не желая да разговарям с него и ти ще му кажеш да си върви и повече да не се мярка насам... И махни тази ябълка от линията на погледа ми. Винаги я поставяш на линията на погледа ми.

Мокси разбра, че не е по силите му да лежи повече, ядеше му се, забави ли се още, росата ще се изпари, а сутрин тревата без роса му приличаше на обезросена.

– Димби, каква беше думата?

– Килигариконди.

– Понеже от снощи си блъскам главата – обясни Мокси, пасейки – и не мога да си я спомня.

– А пък аз мисля все за нея – рече Димби. – Този, когото наричаме оня, умее да ти се набие в главата. Непрекъснато мисля все за тази дума. Ще видиш, че накрая ще излезе важна.

– И какво значи? – запита, пасейки, Мокси.

– По-късно щял да ѝ натамани значението.

– Но ти държеше ябълка – забеляза Мокси, пасейки.

– Да.

– Не си отивай.

– Знам. Ще почакам да му кажа всички ония работи от твое име.

– Откъде взе тази ябълка? – запита Мокси, като си пасеше.

– Понеже ти не искаше да говориш с него, всичките работи от твое име ще му ги кажа аз.

– Някои постоянно си взимат отнякъде ябълки и си ги ядат – пасейки, рече Мокси.

– Ако искаш, вземи я – рече Димби.

– Ще я взема – престана да пасе Мокси, – понеже ти се сърдя. Иначе за нищо на света... Но Домби ме учуди.

– Остави се, Домби излезе герой. Просто невероятно, но факт.

– А според мен, след като Лиско снощи се уплаши, Домби автоматически се превръща.

– В какво се превръща?

– Неудобно ми е да го кажа, да не речеш, че правя заговор.

– Разбирам.

– Какво точно разбра?

– Домби автоматически се превръща в шеф на нашата банда... След като Лиско, такава...

– Не знам. Ти го каза.

– Отдавна не бях виждал Лиското уплашен... Сега внимавай, пристига Домби.

– Не знам. Аз ви се сърдя на всички.

– И аз.

Домби се приближи и седна настрана. Мокси изгълта ябълката и започна да си пасе наново. Димби откъсна една тревичка, сдъвка я и погледна над гората, все едно, че там ставаше нещо много интересно. Домби бе забил поглед в земята. Изтече една минута. Без да вдигне глава, той каза:

– Много се страхувате, ей!... Избягайте и ме оставихте сам. Продължителна пауза.

– Както виждаш, аз си паса и не ти обръщам внимание.

Тишина. Още по-продължителна пауза.

– А пък аз ви се сърдя на всички, дето избягахте и ме оставихте сам.

Още по-продължителна пауза, след която се намеси Димби:

– Както виждаш, никой не ти говори.

– И автоматически трябва да млъкнеш! – настоя Мокси.

Тишина.

– Килигариконди! – въздъхна Домби. – Тази дума ми се наби в главата и не мога да я извадя отвътре... Ненавиждам ви! Всички!... И тебе, и тебе... И оня!... И не искам да ви видя нито днес, нито утре, нито до края на живота си!... Задето избягахте и ме оставихте сам срещу... да не казвам какво.

За първи път всеки се сърдеше срещу всеки. Друг път, когато се сърдеха, те се сърдеха глупаво – всички срещу Лиско, но сега всеки се сърдеше на другия.

И все пак те си обещаха негласно, че ако оня се зададе, всеки ще продължава да мълчи докрай, докато Лиско се обиди или засрами, да си отиде най-после и да ги остави завинаги на мира, до края на живота, защото само той им обръква спокойния живот и ги ангажира в опасни рискове с опасни за живота последици.

Лиско се приближаваше. За по-сигурно Мокси се обърна с гръб. Лиско се приближаваше. Димби погледна надолу. Лиско се приближаваше. Домби, като победител-герой, погледна към облаците, Лиско се изравни с тях. Всеки се вкамени. Но вместо да спре, Лиско отмина. Домби свали поглед от небето и го отправи към опашката на отминаващия си приятел.

Мълчание. Много силна тишина.

– Какво стана? – изтропа с крак Мокси.

– Отмина – рече Домби.

– Защо? – поиска да знае Мокси.

– Дори не ни забеляза – рече Димби.

– Защо? – извика Мокси. – Кой му дава това право да минава и заминава, без да се спре до приятелите си. Ами че тези приятели може би искат да му кажат нещо!

– Да, Мокси, но той отмина – рече Димби.

– Няма го – отбеляза Домби.

Мокси заяви, че така всъщност си е по-добре. Така няма да стане нужда да му казват обидните неща в очите. Домби се съгласи и допълни, че мълчанието изразява най-добре презрението. Димби изрази съгласието си с двамата, но допълни, че все пак ще бъде по-добре, ако оня се върне.

– Защо? – запита Домби.

– Защото щях да излея яда си върху него, а сега трябва да се сърдя отново на вас, тъй като ви презирам от дъното на душата си – и теб, Домби, и теб, Мокси – задето създавате условия да се страхуваме по разни изоставени хижи.

– Аз ви мразя повече! – побърза да се изкаже и Мокси. – Както си паса на поляната, вие идвате и ме отвличате от заниманието всеки ден, а в това време другите магарета си пасат и си гледат кефа.

– Аз трябва да ви се сърдя най-много – подхвана и Домби. – Защото ме оставихте самичък в такава голяма хижа.

– Е, не е чак толкоз голяма – рече Димби.

– При това изгоряла – добави Мокси.

Този разговор продължи три часа. Към обед Димби погледна часовника си и тъкмо щеше да каже, че е станало късно, по пътеката се зададе Лиско. Той се приближи кротко и отмина, без да забави стъпките си. Мокси беше толкова учуден, че дори забрави да пасе. Слънцето пареше гърба му, наблизо имаше хубава сянка, но Мокси продължаваше да стои неподвижно, докато не чу гласа на Димби. Димби изрази дълбокото си учудване от факта, че Лиско минава край тях така, както се минава край камъни. Домби употреби вместо камъни друга дума. Той каза:

– Лиско мина край нас и не ни забеляза, сякаш не сме негови приятели или хора, а килигариконди.

Така бе открито дълбокото значение на измислената вчера дума.

Поговориха около един час за значението на думата, но след това смениха темата отново с Лиско. Още един час изтече в размяна на мнения и възгледи за оня, който дори не умее да минава както се полага край приятели, а минава, сякаш се намира пред някакви килигариконди.

– Няма да го погледна до края на живота си! – заключи Мокси. – Дори да живея по-дълго, пак няма да го погледна.

– А аз пък, ако имам две филии, намазани с нещо вкусно, и оня умира пред мен от глад, няма да му дам нищо – заключи Домби. – Нека се измъчва от глад, задето ме остави сам в такава празна хижа, и то нощем... Димби, обиден съм ви.

– За какво бе, Домби?

– Обиден съм и на теб, и на Мокси, задето още не сте ме запитали какво се случи снощи, след като ме оставихте сам в такава голяма празна хижа.

– Забранявам! – извика Мокси. – На тази поляна никой няма право да разговаря за работи, които са станали снощи!

– Пък и хижата не е чак толкоз голяма – все пак напомни Димби.

– Който иска да стои тук, трябва да мълчи! – настоя Мокси. – Забранявам да се говори и за оня!

Настъпи желаното мълчание. Всеки се премести на сянка, полегнаха си, заспаха си сладко и се събудиха чак след два часа, когато чуха стъпките на Лиско. Лисичето отмина, без да ги погледне, сякаш те не бяха негови приятели или хора, а най-обикновени килигариконди.

– Все пак бих искал да отбележа нещо – заяви внезапно Димби, като продължаваше да гледа след отдалечаващата се опашка.

– Какво искаш да отбележиш? – запита Домби, който вече беше започнал да трепери.

– Килигариконди сме не ние, а той.

– Какво? – запита Мокси, който също трепереше.

– Нещо ми подсказва, че това, което минава непрекъснато край нас, не е никакъв Лиско, защото не може да бъде той, а си е най-обикновен килигариконд. Само че...

– Само че?

– Само че приел образа на Лиско.

Някъде се обади кукувица. В тишината тримата приятели брояха. Тя изкука дванайсет пъти.

– Колко ти е часът? – запита Мокси.

– Трийсет и седем – отвърна Димби.

– А кукувицата удари дванайсет.

– Защото непрекъснато лъже – рече Димби. – Моят часовник си е редовно точен... Мокси, защо трепериш?

– Защото започнаха да се случват тайнствени работи, които ми са противни.

– Предлагам да си вървим – рече Домби.

– А! – изненада се Димби. – Домби, ти предлагаш да си вървим?

– Ами какво ще правим тук? Вече мина почти целият ден.

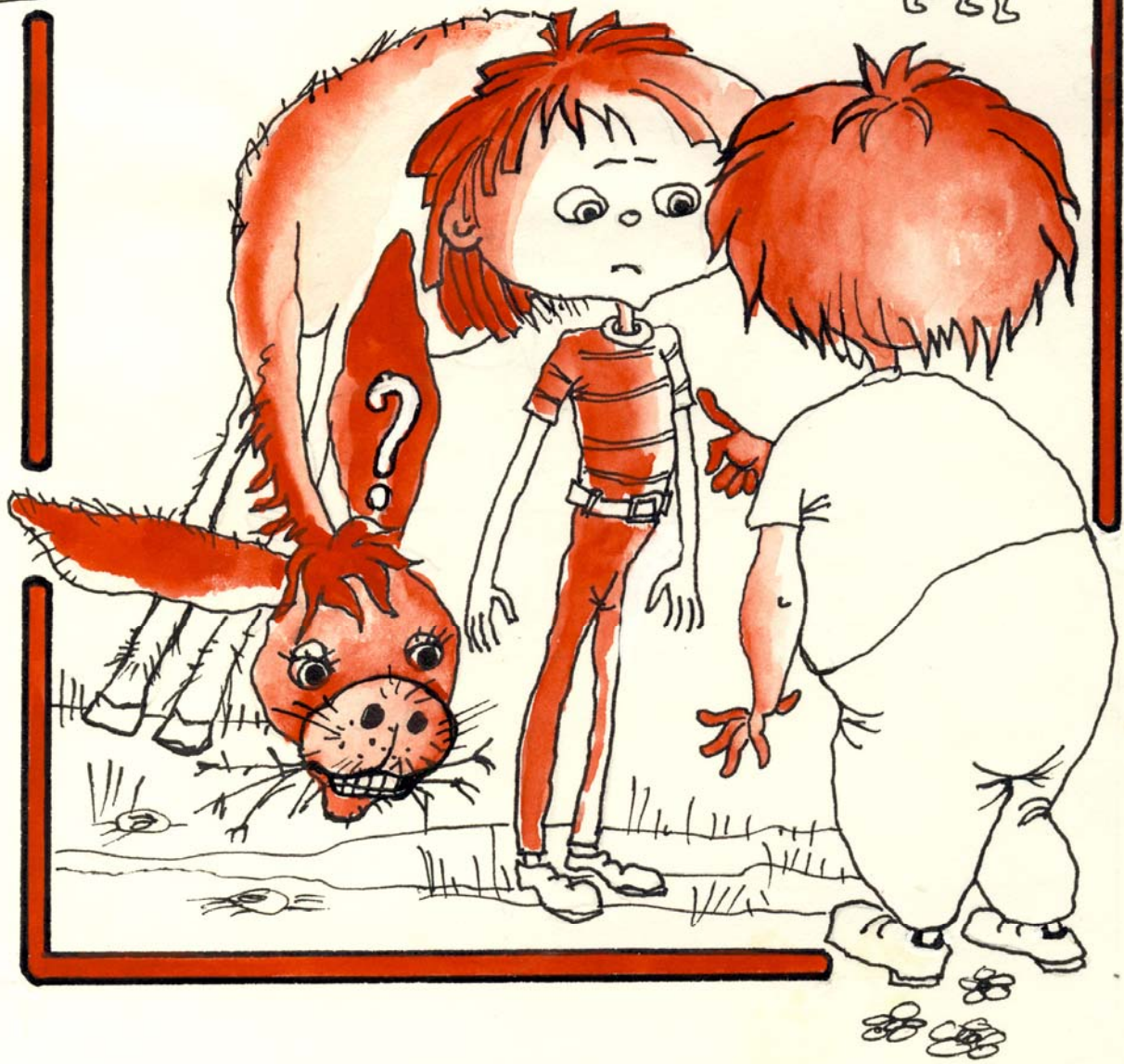
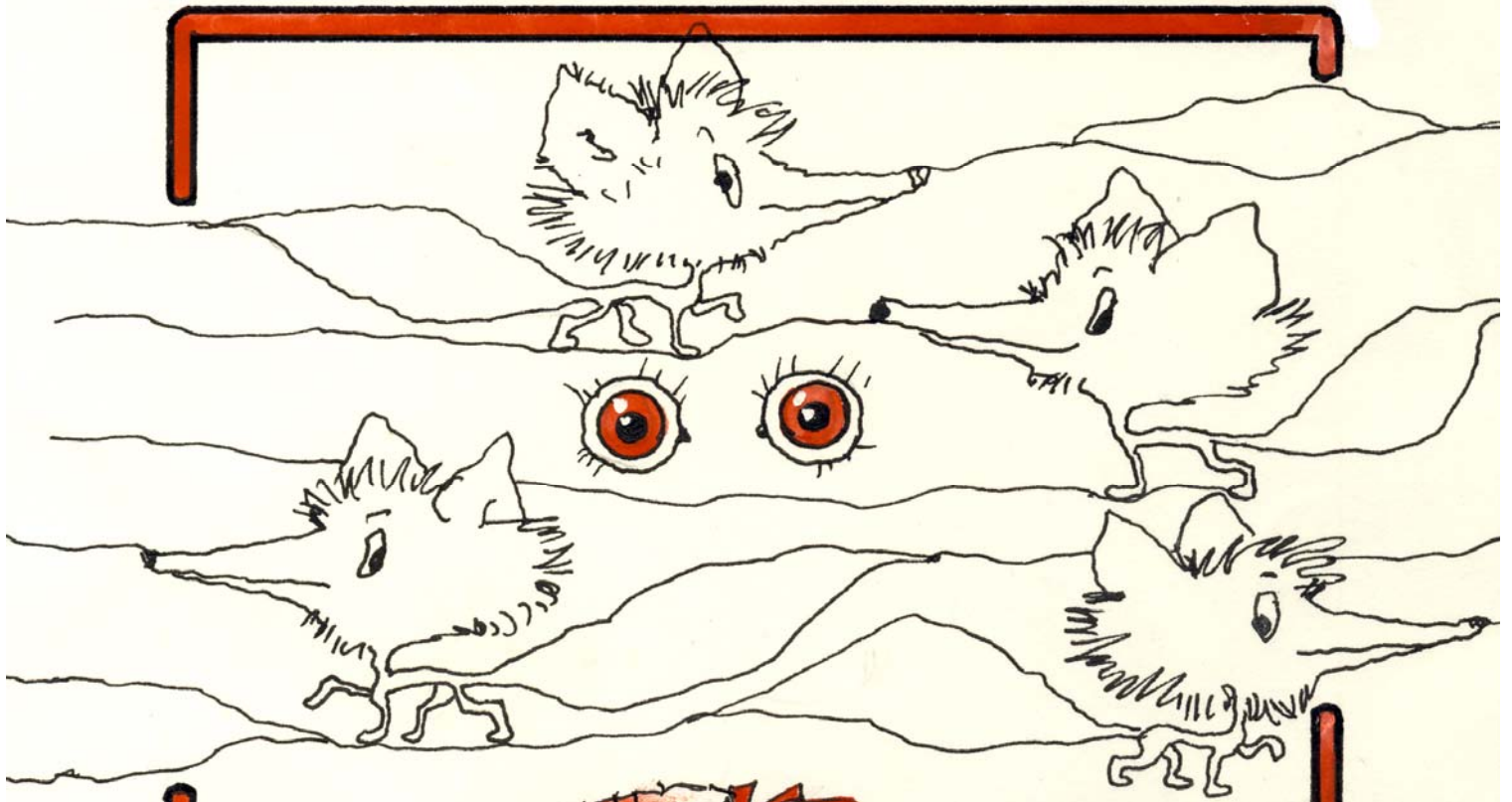
– Забранявам! – извика Мокси. – Никой няма да мърда оттук!

– Защо?

– Защото той ще продължава да минава и не желая да бъда сам.

– Кой ще минава?

– Оня.

Лиско се показа отново по пътеката. Той спря, кажи-речи, пред челото на Мокси, постоя мълчаливо около пет минути и без да каже каквото и да е, отмина.

Домби напразно зовеше своя приятел да забави темпото. Мокси спря едва като стигнаха до Средно голямата полянка. Домби се приближи запъхтян и дълго време не можеха да си кажат дума, тъй като не можеха да си поемат въздух. Чак тогава се приближи и запъхтеният Димби.

Първото нещо, което успя да изрази Димби, когато си върна възможността да говори, беше учудването, че Домби се е уплашил. Домби отвърна, че никакво привидение не може да го уплаши, но когато става дума за килигариконд, това е друго.

– Ако искате, елате довечера отново в хижата – рече Домби, – нека дойде привидението, да върши каквото си ще с мен, окото ми няма да мигне, но на килигариконди не издържам. Това не се понася – край тебе да минава твоя първи приятел, а да не бъде той, а друго нещо. И не напразно снощи той си измисли думата, без да ѝ знае значението. Ето ти го и значението!

– Това е вярно – рече Мокси. – Това, което казваш, си е точно така. Случи се най-страшното и за мен не остана нищо друго, освен да си сменя гората. Но и там ще ме намери. Килигарикондите намират всичко.

– Така че умирам от страх! – призна си още веднъж Домби.

Тримата замълчаха. Наистина какво можеха да сторят? Нищо. А къде ли се намира в момента истинският Лиско? Какво ли прави? И тогава, в тишината, всеки усети, че е наблюдаван. Когато се възряха по-добре пред себе си, на два метра от тях изплуваха тъмните замислени очи на лисичето.

Домби се съсипа да моли, но Мокси не забавяше темпото. На Домби не му се тичаше сам, беше му скучно и страшно, ала магарето се носеше с цели петнайсет метра пред пълничкото момченце, което, от своя страна, бе оставило зад себе си с цели двацет метра слабичкото момченце Димби. Стремяха се към най-отдалечената точка – Резедавия вир. Без да губят време, те наскочаха във водата, която ги прие в хладните си прегръдки, погали ги нежно и ги успокои. Тримата се събраха в средата на вира, колкото може подалеч от бреговете, тъй като предполагаха, че килигарикондите не умеят да плуват.

– Не ми е ясно как ще свърши това – рече най-после магарето. – Просто не знам как свършват тия работи.

Но ставаше все по-приятно, резедавата вода ги успокояваше. Вече се страхуваха само от едно – да не се стъмни. Искаха да бъдат само заедно, да си вдъхват кураж. Ето защо поеха едновременно въздух и едновременно се гмурнаха. Някъде между дъното и повърхността, но по-близо до дъното, право към тях гледаха тъжно учудените очи на Лиско. Тримата изскочиха на повърхността, загълтаха въздух и заплуваха към брега.

– А бе къде сте цял ден? – извика Лиско от брега. – Убих се да ви търся!...

Да. Ами да... Точно така! Това си е Лиско. Жив. Стои си на брега и им се кара.

– Казвайте, къде изчезнахте? Убих се да ви търся и да ви кажа, че ще ходим в хижата, където...

Докато трепереха, той им разкри плана си. Решил е тази нощ да ги води отново в хижата, където ще им покаже, че втори път няма да се уплаши и няма да избяга.

Половин час след това, като се успокои, Мокси заяви, че е готов да отиде навсякъде с Лиско, дори в ада, защото се надява, че килигарикондите едва ли ще посмеят да се явят пред своя първообраз. Така мислеше и Домби. А за Димби беше от ясно по-ясно, че тази нощ не бива да се дели от приятелите си.

На път към хижата Мокси прегърна своя приятел и се убеди, че Лиско наистина си е тук и си е същият.

– Пипни, Домби, пипни да видиш, че е той!

– Знам, преди да ми кажеш – отвърна Домби. – Пипнах го няколко пъти.

– И аз – призна си Димби. – За всеки случай.

Засега по-доволен тук от Домби нямаше – свечеряваше се и се приближаваха към хижата, където ще им докаже за втори път, че е герой. Лиско нека си разправя. Тази нощ Чими ще му изиграе такива проклетии, че ще го откаже завинаги да рита срещу привидения.

* * *

Второто нощно приключение обещавахе да мине лесно и без много страхове, защото какво е едно привидение пред един килигариконд? Нищо. Привидението минава и заминава, наметнато с воал, а килигарикондът се преобразява като приятел и те наблюдава. Но кое ти гарантира, че само ще те наблюдава? Затова приключението в хижата днес се очертаваше като играчка. Така

смятаха всички и спокойно се приближаваха към мястото на действието.

– Колко е часът? – запита по едно време Лиско.

– Вече не виждам стрелките – отвърна Димби, – но приближава петдесет и седем.

– Трябва да е повече – забеляза лисичето. – Да не е спрял?

– Уверете се!

Димби долепи часовника до ухото му, а после и до ушите на другите.

– Времето тече! – забеляза Лиско, заслушан в тиктакането.

– Много се стъмни – прошепна Мокси. – Струва ми се, че става по-тъмно от снощи. И да ви кажа, ние сме глупаци, дето се навряхме тук.

– Тогава защо се съгласи да дойдеш?

– Защото беше ден и всичко се виждаше.

– А не знаеше ли, че ще се мръкне?

– Е, предполагам... А бе, Лиско, ти днес колко пъти ни срещна нас?

– Един.

– И къде това?

– Къде! При Резедавия вир.

– А не мина ли няколко пъти по пътеката, без да се обадиш?

– Кога?

– Добре, добре... Гледай си напред, да не ни забутащ в някоя дупка.

Но как да гледаш и как да вървиш. Добре, че съгледаха хижата, очертана едва-едва върху свежото звездно небе. Приятелите се заловиха един за друг. В тъмнината нещата изведнъж се измениха и вече не изглеждаха като играчка. Мокси се впусна в нови разсъждения: сега той си каза, че килигарикондите, колкото и да са зловещи, обичат да се появяват само през деня, което е доста учтиво от тяхна страна,

– Първо да открием входа – проговори лисичето, когато спряха.

– За мен това не е вход, а изход – прошепна Мокси.

– Интересно – прошепна Лиско, – но в хижата е по-светло, отколкото е навън. Може би белите стени отразяват светлините на звездите, или кой знае какво.

– Така си го иска привидението – прошепна Димби. – Защото, ако е прекалено тъмно, как ще го забележиш. Нали, Лиско?

– Май че си прав – съгласи се лисичето.

Кой може да ти каже тук кога настъпва полунощ? Никой. Само стоиш и чакаш кефа на тези, които ще дойдат да те изплашат. Лиско и Димби се опитаха още няколко пъти да надзърнат в циферблата. Напразно. Само тиктакането. То вече се долавяше, без да приближават часовника до ухото.

– Чувате ли? – прошепна Домби.

– Какво да чуваме? – запита Димби.

– Тиктакането се усилва.

– Ами, ами... Това е сърцето на Мокси.

– Имам голямо сърце – призна си Мокси. – Какво да правя, голямо е.

Мълчаха и слушаха сърцето на Мокси. То зечестяваше.

– Напрежението се увеличава – рече Димби. – Не мога да стоя и да чакам.

– Какво искаш? – запита Лиско.

– Знам ли?... Трябва да направим нещо. Не мога да чакам така.

– Тогава да го повикаме – предложи Домби.

– Кого?

– Него... Привидение, къде си?

– Тук съм.

Мълчание.

– Къде тук?

– Навсякъде... Ти си много смел. Как се наричаш?

– Домби.

– Другите са големи пълзльовци. Чак тук усещам треперенето им.

– Не треперете – обърна се Домби към приятелите си. – Излагаме се пред това чудесно привидение... Привидение, ще се появиш ли?

– Че да взема да се появя, а?...

– Ами хайде де!

– Оппалааа!... Тук съм, тук съм!...

– Къде?

– Тук.

– Къде тук?

– Познайте де!

– Не можем.

– Зад гърба ви.

Групата се обърна. Този път привидението стоеше облегло на другата стена. Мокси правеше всичко възможно да не избяга. На

няколко пъти краката му го понасяха, но главата му казваше: „Къде? Там е другото нещо. По-добре стой тук до Лиско и останалите.“

Тримата, без да щат, се оттеглиха назад, към другата стена. Домби обаче си остана на мястото.

Привидението бавно прекоси стаята и се озова при Димби. Бавно повдигна ръка и го погали по коляното. Димби трепереше. Привидението го напусна и се отпрати към Мокси.

– Назад! – извика Мокси.

– Защо? – учуди се привидението.

– Много съм впечатлителен.

– Нищо.

Привидението направи още една крачка към Мокси.

– Ще те ритна по коляното, да знаеш!

Привидението спря, сякаш помисли малко, но тръгна отново, приближи се до Мокси и го погали по коляното.

Домби се смееше.

– Не се смей, Домби! – помоли се магарето. – На теб не ти правят така и се смееш, но ако ти правят... Къш! Махни се!... Ох, ще припадна!... Ох, не знам как се припада...

Привидението се откъсна от него и тръгна към Домби. Домби подаде ръка, привидението я взе, ръкуваха се, после Домби потупа привидението по гърба.

Най-после то се отпрати към Лиско.

– Ти кой си?

– Той е Лиско – побърза да отвърне Мокси. – Не го ли познавате? Той е причината за всички наши беди.

– Какво да те правя? – Привидението фиксираше лисичето.

– Изяжте го! – предложи Мокси. – Все много знае, затова го изяжте!

– Да те изям ли?

– Ваша си работа.

– Много трепериш.

– Ами страх ме е.

– Музика!

– Какво? – запита Домби.

– Пейте!

– Защо?

– Ще танцувам с този...

– Какво да пеem?

– Танго!

Димби, Домби и Мокси запяха.

Привидението се поклони учтиво пред лисичето и го прегърна. Домби изръкопляска. Привидението поведе лисичето по паркета в ритъма на мелодията. Домби пееше най-уверено и весело.

– Танцувате чудесно! – рече привидението.

– Благодаря – отвърна Лиско – Вие сте най-приятното привидение, което познавам.

– Нима познавате и други привидения?

– Не се мислете за единственото.

– Вие сте забавен.

– Благодаря.

– Ще танцуваме ли още?

– Защо не.

– Но защо пък да?

– Защото ще ви смъкна мантията и ще ви покажа.

– На кого?

– На глупаците, които мислят, че съществуват привидения.

– Ох, Лиско, с теб наистина не се излиза на глава!...

– Бъди спокоен, Таратаратаратара... Няма да те покажа веднага.

– Сигурен ли си, че ще ме покажеш?

– Абсолютно.

– И знаеш точно кой съм?

– Знаеш, че знам. Целият ти номер свърши.

– Тук се лъжеш. Нима не знаеш, че съм способен на големи проклетии?

– Тук си в ръцете ми. Ще ти смъкна мантията.

– Ха-ха-ха! – изсмя се Чими като привидение, макар че не се знае точно как се смеят привиденията.

– Ха-ха-ха! – изсмя се и Домби.

– Ха-ха-ха!

Това пък какво е?

– Ха-ха-ха!

Вече никой не пееше, тангото бе прекъснато.

– Ха-ха-ха!

– Чими – извика внезапно Домби.

– Какво? – запита Чими.

– Какво е това?

– Не знам – отвърна Чими.

– Нали уж ти... такава?... Нали уж само ти?

– Да де...

– Ами това?

- Това не знам.
- Лиско!
- Какво бе, Домби?
- Страх ме е.

Мокси извика и изчезна. Димби извика и изчезна. Лиско хвана бързо Домби и го задържа:

- Домби, къде?
- Пусни ме!
- Защо?
- Пусни ме, ти казвам! Чими, какво е туй нещо?
- Кое бе, Домби?
- Туй!
- Кое туй?

Пред тях вече стоеше второто привидение.

- Ето това.
- Това ли?
- Да.
- Дето се появи?
- Да.
- И дето мълчи?
- Да, Чими... Лиско, пусни ме!
- Защо?

– За да избягам... Това е много страшно привидение... Аз накарах Чими да такова... Да бъде...

– Да бъде привидение – поясни Чими, като примираше от смях и смъкваше плаща си.

В това време второто привидение застана пред Домби, повдигна края на плаща си и погали с него лицето му.

– Лиско, моля те, удари го!... Моксиии, братко, къде си?... Димбиии! – Второто привидение танцуваше пред него. – Димби, приятелю мой!.. Лиско, приятелю мой!

За ужас на Домби лисичето избутваше Чими навън. Оставяха го сам с това съвсем непознато и много едро привидение.

– Нощта е приятна, нали? – запита учтиво едрото привидение.

– Дда – съгласи се Домби.

– Малко тъмна, но приятна... А това, което осветява стаята, са светулките.

– Всички избягаха – рече тъжно Домби. – Оставиха ме...

– Аха.

– Самичък.

– Защо? Нали си с мен?

– Кой си ти?
– Привидението.
– Кое привидение?
– Истинското.
– Страх ме е.
– Знам.
– Какво ще стане сега?
– Нищо. Ще те открадна.
– Ще викам за помощ.
– Кого?
– Приятелите. Те никога не ме оставят. Ние сме верни приятели.

– Така ли?
– Помооооооощ!
– Не идват.
– Те ме обичат и ще дойдат... Помооооооощ!
– Никой не идва и ще те отведе със себе си.
– Ще дойдат... Винаги идват. Лиско винаги идва. Лискоооо!...
– Каквооо?
– Елааа.
– Защооо?
– Отвличат ме.
– Кой те отвлича?
– Истинското привидение.
– Нали не те е страх?
– Напротив, умирам от страх. Аз съм страхливец.
– А преди малко се смееше.
– Защото знаех кое е привидението. Аз го поставих. Чими. Да прави проклетии. Той много обича проклетииите... Искан да ви докажа, че не ме е страх.

– Добре де, доказва.
– Да, но туй привидение е истинско. И напразно разправяш, че няма привидения. Това не ме пуска и иска да ме отведе някъде. Ако не дойдеш, съм загубен.

Всички наоколо се смееха. Бяха се върнали и се смееха. И Мокси се смееше, защото знаеше, че привидението, което ги бе изплашило по-рано, е Чими, а привидението, което ги плаши сега, е Бухльо, облечен като привидение, за да може Чими да си направи една от поредните проклетии.

– Домби, здравей! – рече весело Мокси.

– Здравей, Мокси – отвърна тъжно Домби, който се учудваше, че магарето може да бъде спокойно при тази обстановка.

– Домби, здравей!

– Здравей, Димби! – отвърна Домби, като се учудваше, че и Димби се усмихва.

– Домби, здравей!

– Здравей, Чими! Голяма проклетия стана, а?

– Защо не дойдеш при нас?

– Не ме пуска.

– Помоли му се.

– Привидение, много ти се моля, пусни ме при моите приятели.

– Защо?

– Защото ги обичам. Трябва вече да си ходим.

– Добре, но ако позволиш да ти изпея една песен. Може ли?

– Може. Аз много обичам да ми пеят привидения.

Истинското привидение запя:

Бу-бу-бу!

Аз съм бу-бу-бу.

Бу-бу-бу!

Аз съм точно онуй,

дето ми светят очите,

щом се покажат звездите.

Познахте ли сега

кой стои пред вас

и кой съм точно аз?

– Бухалът Бухльо! – извика радостно и успокоено Домби.

– Браво!

– Позна!

– Но се уплаши – рече Лиско.

– Кой? – обади се Домби. – Аз ли?... Познах го още като се появи.

– Но трепереше.

– Ако искате да знаете, вие всички треперехте повече от мен.

Падна голям смях. Чими успя да разкаже, че никога не се задоволява само с една, дори две проклетии. Винаги прави нещо повече.

– Браво, Чими! – похвали го Мокси. – Ти си истински проклетник.

– И винаги ви изигравам! – рече през смеха си Чими.

– Направихме си хубаво приключение! – рече Димби.

– Приключение с привидение! – рече Чими. – Сега ще му смъкна плаща да видите този, който ви изплаши.

– Нека аз! – извика Мокси. – Нека аз да смъкна плаща на второто привидение!

– Хайде, Мокси!... Да видим бухала Бухльо!

– Който ни изплаши!...

– Ей сега ще ви покажа този палавник Бухльо – рече Мокси. – Този палавник, който ни изплаши тъй хубаво... Този па...па...па... Аз си отивам... – Мокси галеше гърба на бухала под мантията и се готвеше да я смъкне. – Лиско, отивам си!... Това на нищо не прилича!... Това не е Бу... бу... бу... Бухльо има пперушшина, а това нещо има кккозина!

Изходът на изгорялата горска хижа се очертаваше горе-долу добре и Мокси го намери безпогрешно. Както винаги, и този път Домби хукна да го настига и както винаги, Димби хукна след него.

– А ти какво чакаш? – извика злобно Чими. – Защо не тичаш с приятелите си?

– Искам да видя докъде ще стигнат проклетите ти – отвърна Лиско.

– Страх ли те е?

– Да.

– Но не бягаш, а? Инат си... Моите проклетии никога не са една и две, те нямат край... Признаваш ли се за победен?

– Признавам се.

– Че съм по-голям проклетник от теб?

– И това признавам.

– Тогава да ти разкажа. С Домби се споразумяхме да ви изплаша. Добре, но после си казах: а бе, Чими, щом ще правиш проклетии, защо не вземеш да направиш и втора проклетия? А?... Та да изплаша и самия Домби. И така измислих още едно привидение, Бухльо... Добре, но после си викам: защо да не направя и трета проклетия – да помислите, че привидението е Бухльо, пък да излезе, че не е Бухльо...

– Еее, Чими, ти си наистина голям проклетник!

– И вместо Бухльо поставих под воала Зайо! – Чими започна да се смее. – И Зайо ви изплаши. Не друг, а Зайо... Изпадахте от страх.

– От Зайо? – учуди се Лиско. – И ние се изплашихме от Зайо!
Това тук е Зайо?

Чими посегна победоносно към плаща.

– Зайо, покажи се!

Привидението изрева повторно.

Чими прескочи стената на изгорялата горска хижа, падна в бъзовите храсти, оттам на земята, изправи се, отърси се и като чу за трети път ръмженето на привидението, хукна през тъмнината, прекоси какво ли не, прескочи всичко по пътя си, остави зад себе си Мокси, Домби и Димби и изчезна още по-нататък...

Мокси, Домби и Димби, както тичаха, по едно време спряха. Някой викаше за помощ.

– Помоооооц! – викаше някой по известен за тях начин.

– Помоооооц! – начинът, по който викаше този, който искаше да му се помогне, им беше странно познат.

– Кккой ввика? – запита задъханият Мокси.

– Аз съм... Чимиджимичамиджоми!

Домби и Димби спряха при Мокси.

– Мокси, какво има?

– Проклетникът вика за помощ.

– Пак ли?...

– Помооооц! – извика през плача си Чими.

* * *

Лиско смъкна плаща от гърба на Хектор. Кучето се протегна и се прозя.

– Изглежда, че свършихме работа – каза то.

– Благодаря ти – рече Лиско. – Голяма услуга ми направи. Къде отиваш?

– Ами ще се прибирам в пещерата. Откакто избягах от господаря си, живея в пещерата, където ме намери. Ако решиш и друг път да ме правиш привидение, готов съм.

– Хекторе, ние играем една игра само веднъж. Така че едва ли ще стане нужда да те превръщам отново в привидение.

– Добре де, превръщай ме в каквото щещ, но ме викай.

– Ще те викам. Сега няма ли да дойдеш с нас.

– Ужасно ми се спи – отвърна Хектор. – Лека нощ.

– Лека нощ.

Лиско остана сам сред развалините на сградата. Странно, нощта не беше тъмна, изглежда, че бяха свикнали с тъмнината, докато играеха на привидения. Звездите се бяха напъхали навсякъде

– между клоните, между тухлите, в прозорците и зеещите врати. Беше станало много тихо, щурците редяха еднообразните си песни и беше много хубаво, нямаше никакви привидения, тези неща са измислени от кой знае кого, единствено само дето някои неща са готови да ти се представят като привидения. Например какво е това там? Лиско трепна и се приближи. Греда. Изкъртена греда, която прилича на надвесен през прозореца килигариконд... А това? Лиско успокои ударите на сърцето си и се приближи. Изоставена помпа за вода, която прилича на килигариконд. Ох! Лиско се обърна към пътеката, по която можеше да се бяга сравнително добре.

– Докога ще стоя тук? – запита килигарикондът. – Каза ми да стоя и да чакам нова заповед.

– Зайо, изкара ми акъла бе!

– Така ли?

– Съобразявай се!...

– Извинявай... Свободен ли съм?

– Благодаря ти. Свободен си.

Лисичето обърна гръб на горската хижа, която вече му се виждаше претъпкана от привидения, и се отдалечи по пътеката, която също му се струваше, че съществува, а не съществуваше. Повървя отначало бавно, но щом влезе в тъмнината на гората, забърза. Искаше да не бърза, а бързаше. Той знаеше, че няма нищо в тъмнината, но все пак бързаше, като си казваше, че се е затъжил за приятелите си. И понеже по едно време му се строи, че се е затъжил особено много, започна да тича. Спря и започна да успокоява дишането си едва когато ги усети там, на полянката. Тримата стояха и мълчаха. Лиско се приближи, но не каза нищо.

Мълчаха.

– Хубаво приключение си направихме – рече най-после лисичето. – С привидение. С три привидения. С това исках да ви докажа, че привидения не съществуват, и да уплаша тези, които искаха да ни уплашат. И направихме най-голямата проклетия на Чими.

– Добре де, какво стана всъщност? – запита най-после Мокси.

– Стана това, че Чими се превърна в привидение, за да уплаши нас. А за да уплаши и Домби, повика Зайо и го помоли да играе ролята на второ привидение, което уж е Бухльо. Разбирате ли, Зайо трябваше да играе ролята и на привидението, и на бухала, за да ни изненадат. Той искал, когато смъкна плаща на Бухльо, да се окаже Зайо и да се изплашим още веднъж... Да... Добре, но аз пък взех, че

смених Зайо с кучето Хектор, което избяга от господаря си и живее в пещерата. Хектор изръмжа и изплаши Чимиджимичамиджомии.

Като помисли известно време, Мокси подразбра нещата и се успокои, но само за няколко секунди.

– Все пак – каза Мокси – привидения може и да няма, но има килигариконди... Лиско, ти например не знаеш, че един нахален килигариконд се преобрази като теб и ни се яви на няколко пъти.

– Да де. Когато минавах. Мълчах и минавах. Искрах да ви сплаша, за да дойдете с мен в хижата. Причаках ви дори в потока.

Мокси помълча известно време. Отново се постара да подразбере някои от нещата. Домби и Димби също.

– Помоооош!

– Някой вика за помощ – учуди се Лиско.

– Това е Чими – отвърна Мокси. – Вика си отдавна.

– Къде е? – поиска да знае Лиско.

– Не знаем... Чими, къде си?

– Къде!... Къде мога да бъда освен във варела.

Димби, Домби, Мокси и Лиско се приближиха.

– Там ти е мястото! – рече Мокси и злобно ритна варела. След това го ритна още веднъж: – Тук!... Да си викаш и никой да не те измъква!

– Моля ви се!... Лиско, моля ти се, ако си човек, измъкни ме отново!

– Но как попадна за втори път там бе, глупако?

– Не знам – отвърна смирено Чими. – Като не запушвате дупките на варелите, ще продължавам да си падам в тях... Бе проклетнико, какво беше онова, което трябваше да бъде Зайо?

– Хектор.

– Проклетото куче от пещерата ли? И как се получи на практика?

– Подмених Зайо, да ти направя проклетия.

– Лиско, моля ти се да ме спасиш... Вървя, където вървя, и винаги намирам проклетата дупка на варела. Съсипах се да падам по варелите. Не остана варел по околността, в който да не съм паднал.

– Хайде! – обърна се към приятелите си Лиско.

– Какво пак? – почти извика Мокси.

– Да спим – рече весело лисичето. – Трябва да се наспим, защото утре ще вадим Чими от варела.

– Омръзна ми да го вадим – забеляза Домби, като си тръгнаха.

– Правим, каквото правим, все го вадим от варела – възмути се Димби.

– Сякаш си нямаме друга работа – взмути се повече от другите Мокси. – А бе аз колко пъти ритнах варела от яд?

– Два пъти.

– Ще се върна да го ритна трети път.

Магарето тръгна към варела, но се върна.

– Защо не го ритна? – запита лисичето.

– Защото наоколо е пълно с килигариконди – отвърна Мокси. – Докато отида и се върна, кой знае колко килигариконди ще ме нападнат.

Посмяха се.

Към тях се носеха виковете на Чимиджимичамиджومي. Понеже се отдалечаваха, зовът за помощ им се чуваше като шепот, сякаш клокочеше водата на Резедавия вир.

